

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 542

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 29 iulie 2003

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 249 din 12 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 teza întâi și alin. 2 din Codul de procedură civilă	1-3	nizației de merit și a Regulamentului de funcționare a Comisiei naționale pentru acordarea indemnizației de merit.....	9-13
Decizia nr. 264 din 24 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. 3 din Codul de procedură civilă.....	4-6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 267 din 24 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. 2 și 3 din Legea bancară nr. 58/1998.....	7-9	462. — Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului privind evidența agenților economici care cultivă plante modificate genetic	13-15
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
859. — Hotărâre privind aprobarea Normelor de aplicare a Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit și a Regulamentului de funcționare a Comisiei naționale pentru acordarea indemnizației de merit.....		939. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru aprobarea Listei membrilor Comitetului pentru Audit Public Intern.....	15-16
ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI			
		239. — Decizie pentru retragerea unor licențe de emisie.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 249 din 12 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 teza întâi și alin. 2 din Codul de procedură civilă

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Luminița Smedoiu în Dosarul nr. 2.246/2002 al Judecătoriai Sectorului 1 București.

La apelul nominal este prezentă partea Teodor Stoian, lipsind autoarea excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că susținerile autoarei sunt neîntemeiate.

Reprezentantul Ministerului Public pune, de asemenea, concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, susținând că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate de autoarea excepției, art. 399 din Codul de procedură civilă fiind în

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 teza întâi și alin. 2 din

deplină concordanță cu dispozițiile art. 16 din Constituție, privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, și cu cele ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 aprilie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 2.246/2002, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 teza întâi și alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Luminița Smedoiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și accesul liber la justiție, întrucât art. 399 alin. 1 teza întâi și alin. 2 din Codul de procedură civilă prevede posibilitatea creditorului unei obligații stabilite printr-un titlu executoriu de a se adresa instanței de judecată cu o contestație la executare numai cu privire la actele de executare silită sau la executarea silită însăși, cu excluderea admisibilității unei contestații la executarea voluntară a unui titlu executoriu. Se arată că dreptul subiectiv stabilit prin titlul executoriu se poate realiza pe două căi: acceptarea plății făcute de bunăvoie de debitorul obligației sau punerea în executare silită a titlului. În ambele cazuri există posibilitatea ivirii unor nelegalități în modul de îndeplinire a actelor de executare, susceptibile de a fi atacate cu contestație la executare, cale care însă nu este deschisă creditorului obligației executate voluntar. Interesul pentru exercitarea contestației la executare într-o asemenea situație este evident, deoarece, în cazul executării necorespunzătoare a obligației stabilite, debitorul ar putea paraliza eventuala cerere a creditorului de încuviințare a executării silită, prin invocarea executării de bunăvoie a obligației. Se creează astfel o discriminare pe planul mijloacelor procedurale puse la dispoziția creditorilor pentru anularea actelor de executare efectuate, de natură a contraveni prevederilor constituționale invocate.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția este întemeiată, întrucât creează o discriminare între creditori, limitând dreptul de contestare a modului de executare a obligației stabilite printr-o hotărâre judecătorească sau prin alt titlu executoriu, doar cu privire la executarea silită însăși sau la acte de executare silită, fără a permite contestarea executării voluntare a obligației, deși există posibilitatea pentru creditori de a fi vătămăți în ambele situații.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul arată că atât executarea voluntară, cât și executarea silită trebuie să aibă aceeași finalitate, și anume satisfacerea întocmai a drepturilor creditorului prin îndeplinirea integrală a tuturor drepturilor recunoscute prin titlul executoriu, satisfacerea parțială sau necorespunzătoare în orice mod a drepturilor creditorului reprezentând neexecutare ori nerespectarea obligațiilor stabilite prin titlul executoriu. Deci executarea voluntară incompletă sau necorespunzătoare îl îndreptățește pe creditor să solicite

executarea silită până la realizarea drepturilor sale, așa cum prevede art. 371 alin. 3 din Codul de procedură civilă, iar nu la contestația la executare, întrucât recunoașterea unui asemenea drept la acțiune ar fi lipsită de interes.

Așadar, se consideră că textul de lege criticat nu contravine art. 16 alin. (1) și art. 21 din Constituție, ci asigură un regim juridic egal pentru exercitarea în fața instanțelor judecătorești a drepturilor și obligațiilor ce revin celor care, potrivit legii, sunt îndreptățiți să introducă o contestație la executare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 399 alin. 1 teza întâi și alin. 2 din Codul de procedură civilă. Textele legale criticate au următorul conținut:

— Art. 399 alin. 1 teza întâi și alin. 2: *„Împotriva executării silită însăși, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămăți prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.*

Nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită însăși sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancțiunea anulării actului nelegal.“

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă următoarele prevederi constituționale:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;*

— Art. 20: *„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;

— Art. 21: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept.”

De asemenea, sunt invocate prevederile internaționale cuprinse în:

— Art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: *„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță*

independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.”;

— Art. 14 din aceeași convenție: *„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că este de principiu că orice cerere adresată justiției — acțiune, cerere reconvențională, cale de atac, în sens larg, orice act procesual — este subsecventă existenței unui drept sau unui interes legitim, contestat sau susceptibil de a fi contestat de un terț, la a cărui apărare se tinde pe această cale. Altfel spus, dreptul sau interesul persoanei sunt cele care legitimează o astfel de acțiune, delimitându-se de actele abuzive.

În raport cu aceste considerații principiale, critica de neconstituționalitate a dispozițiilor legale menționate nu poate fi reținută, întrucât raționamentul prin care se tinde la susținerea acesteia se întemeiază pe o premisă greșită. Astfel, autorul excepției consideră, fără temei, că executarea voluntară de către debitor a obligației sale, rezultând dintr-un titlu executoriu, chiar parțială sau necorespunzătoare, este de natură să ducă la stingerea creanței, fapt ce îl prejudiciază pe creditor, care nu are posibilitatea de a contesta o astfel de executare voluntară. În realitate însă executarea voluntară, incompletă sau necorespunzătoare, îl îndreptățește pe creditor de a apela la executarea silită „*până la realizarea dreptului recunoscut prin titlu executoriu, achitarea dobânzilor, penalităților sau a altor sume, acordate potrivit legii prin acesta, precum și a cheltuielilor de executare*”, astfel cum prevede art. 371¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă. Soluția oferită de dispozițiile procedurale este în acord și cu prevederile de principiu cuprinse în art. 1100 și art. 1101 din Codul civil, potrivit cărora: *„creditorul nu poate fi silit a primi alt lucru decât acela*

ce i se datorește”, iar *„debitorul nu poate sili pe creditor a primi parte din datorie, fie datoria divizibilă chiar”*.

Așa fiind, prin recunoașterea posibilității de a stăruși și de a obține realizarea integrală a dreptului său pe calea executării silite, creditorul în cauză nu are nici un interes de natură să îl legitimeze la formularea unei contestații la executare.

În consecință, nu se poate reține nici o încălcare a textelor constituționale de referință. Astfel, în ceea ce privește pretinsa nesocotire a art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea constată că textul de lege criticat nu creează nici o discriminare între părțile raportului juridic, întrucât nu se poate reține o similitudine între situația juridică a debitorilor și cea a creditorilor, de natură să permită caracterizarea regimului juridic diferențiat ce le este aplicabil ca fiind discriminatoriu.

Referitor la invocarea art. 20 din Constituție, cu raportare la art. 6 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că acestea nu sunt relevante în cauza dedusă controlului de constituționalitate, întrucât reglementările internaționale pretins a fi încălcate au un alt domeniu de incidență, referindu-se, primul, exclusiv la aspecte de ordin procesual privind soluționarea în fond a unei cauze, iar al doilea enumerând criteriile care, utilizate de o reglementare, impun calificarea acesteia ca fiind discriminatorie. Mai mult, aceste reglementări nu interzic instituirea unor regimuri juridice diferite în considerarea unor situații în mod obiectiv diferite.

În sfârșit, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate privind încălcarea liberului acces la justiție, Curtea constată că dispozițiile art. 399 alin. 1 teza întâi și alin. 2 din Codul de procedură civilă nu contravin art. 21 din Constituție, întrucât, așa cum s-a arătat mai sus, creditorul care apreciază că dreptul său, recunoscut prin titlu executoriu, nu este respectat în mod corespunzător de debitor se poate adresa instanței, prin intermediul executorului judecătoresc, solicitând încuviințarea executării silite, în temeiul art. 373¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă. În situația avută în vedere de autorul excepției, creditorul nu are nici un interes de natură să legitimeze dreptul său la contestație la executare, acțiune care poate fi exercitată numai împotriva executării silite înseși sau a oricărui act de executare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 teza întâi și alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Luminița Smedoiu în Dosarul nr. 2.246/2002 al Judecătorei Sectorului 1 București. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 264

din 24 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. 3
din Codul de procedură civilă

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Ioana Marilena Chiva	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 4.393/2002 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 99C/2003, care are ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Victor Truță în Dosarul nr. 4.403/2002 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal, în Dosarul nr. 99C/2003 se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție chestiunea conexării dosarelor sus-menționate, având în vedere conținutul identic al excepțiilor ridicate. Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea, față de dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, și ale art. 164 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 99C/2003 la Dosarul nr. 98C/2003 care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, apreciind că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale, invocând în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale, și anume, deciziile nr. 208/2003 și nr. 216/2003.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 12 februarie 2003, pronunțate în dosarele nr. 4.393/2002 și nr. 4.403/2002, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Marin Frunză, respectiv de Victor Truță, în cadrul unor cauze civile, în care

li s-a respins, prin încheiere, cererea de acordare a asistenței judiciare gratuite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate împiedică accesul liber la justiție, încălcând astfel art. 21 din Constituție, întrucât nu se dă posibilitatea atacării încheierii prin care s-a soluționat cererea de asistență judiciară. Totodată susțin că se încalcă și prevederile constituționale ale art. 1 alin. (1) referitoare la statul de drept, ale art. 4 și 16 cu privire la egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 15 privitoare la principiul universalității, ale art. 20, dar fără a preciza ce norme internaționale consideră că sunt încălcate prin dispozițiile criticate, ale art. 24 care consacră dreptul la apărare, precum și pe cele ale art. 51 privind respectarea Constituției și a legilor.

Judecătoria Galați apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar dispozițiile criticate nu contravin prevederilor din Constituție invocate de autorii excepției. Încheierea prin care s-a soluționat cererea de acordare a asistenței judiciare fiind o încheiere interlocutorie, instanța poate reveni asupra ei dacă s-au schimbat împrejurările avute în vedere la soluționarea acesteia.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile criticate trebuie privite în contextul întregii reglementări a asistenței judiciare, concepută ca o modalitate de garantare a accesului liber la justiție și a exercitării drepturilor procesuale ale părților, ceea ce nu poate reprezenta o îngădire a acestora.

Astfel, potrivit art. 75 alin. 2 din Codul de procedură civilă, asistența judiciară gratuită poate fi acordată oricând, în tot cursul procesului. Totodată, conform art. 78 alin. 2 din Codul de procedură civilă, partea potrivnică poate oricând să înfățișeze dovezi cu privire la starea adevărată a celui căruia i s-a încuviințat cererea, iar asistența nu se suspendă în cursul noilor cercetări.

Pe de altă parte, apreciază că dispozițiile criticate sunt în deplină conformitate cu prevederile constituționale ale art. 125 și 128, potrivit cărora competența, procedura de judecată și căile de atac sunt reglementate prin lege.

Ca atare, dispozițiile criticate asigură accesul liber la justiție, care, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant, nu presupune în toate cazurile accesul la toate instanțele judecătorești și la toate căile de atac

prevăzute de lege, invocând în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 129/1995 și nr. 38/1998.

Cu privire la susținerile autorului, conform cărora dispozițiile criticate încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, consideră că și acestea sunt neîntemeiate, deoarece textul criticat nu conține discriminări de natură a contraveni prevederilor constituționale ale art. 4 și ale art. 16 alin. (1), iar, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant (de exemplu, prin Decizia Plenului nr. 1/1994, Decizia nr. 135/1996 și Decizia nr. 20/2000), principiul egalității nu presupune uniformitate, iar tratamentul juridic diferit se impune în cazul unor situații diferite.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât încheierea cu privire la acordarea cererii de asistență judiciară este o încheiere interlocutorie, instanța putând reveni asupra celor stabilite. Totodată, potrivit art. 75 alin. 2 din Codul de procedură civilă, asistența judiciară poate fi încuviințată oricând în cursul judecării, dacă partea care o solicită dovedește că nu poate face față cheltuielilor unor judecăți, ca urmare a stării sale materiale.

De asemenea, potrivit regulilor generale, încheierile premergătoare pot fi atacate cu apel și recurs o dată cu fondul, dar legiuitorul a instituit și anumite excepții de la aceste reguli, cum este și în cazul de față. Potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, procedura de judecată intră în competența legiuitorului, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională, de exemplu, prin Decizia nr. 45/1999 și prin Decizia Plenului nr. 1/1994.

Având în vedere acestea, apreciază că dispozițiile criticate sunt în deplină conformitate cu prevederile Constituției, așa cum a statuat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 244/2002, referitoare la dispozițiile art. 34 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 78 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Încheierea cu privire la cererea de asistență sau prin care s-a revenit asupra asistenței încuviințate nu este supusă nici unei căi de atac.*”

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia apreciază că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate următoarele prevederi constituționale:

— Art. 1 alin. (3): „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea*

și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”;

— Art. 4: „(1) *Statul are ca fundament unitatea poporului român.*”

(2) *România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială.*”;

— Art. 15: „(1) *Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.*”

(2) *Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.*”;

— Art. 16: „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*

(3) *Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate de persoanele care au numai cetățenia română și domiciliul în țară.*”;

— Art. 20: „(1) *Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*”

(2) *Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.*”;

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*”

(2) *Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept*”;

— Art. 24: „(1) *Dreptul la apărare este garantat.*”

(2) *În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.*”;

— Art. 51: „*Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate fac parte din capitolul V — „Asistența judiciară” (art. 74—81) al titlului I — „Părțile” din cartea a II-a — „Procedura contencioasă” din Codul de procedură civilă, asistența judiciară fiind, de asemenea, reglementată și prin dispozițiile capitolului V — „Asistența judiciară” (art. 68 și 69) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat (republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 6 martie 2001).

Potrivit dispozițiilor legale menționate, asistența judiciară — care cuprinde apărarea și asistarea gratuită printr-un avocat delegat de colegiul avocaților — se asigură în cazul persoanelor care se găsesc în imposibilitate vădită de a face față cheltuielilor unei judecăți, fără a primejdui propria întreținere sau a familiilor lor.

Pentru ca acordarea de asistență judiciară să nu provoace un dezechilibru între părțile aflate în litigiu, precum și pentru prevenirea abuzului de drept, legea condiționează admiterea cererii părții care solicită asistența judiciară de prezentarea dovezilor scrise cu privire la veniturile și sarcinile acesteia. Totodată se prevede posibilitatea ca partea potrivnică să înfățișeze dovezi cu privire la starea adevărată a celui căruia i s-a încuviințat cererea, precum și

dreptul instanței de a reveni asupra asistenței încuviințate și de a dispune condamnarea părții la o amendă egală cu sumele de plata cărora a fost scutită.

În raport cu mobilul și cu conținutul acestei reglementări, nu se poate reține că lipsa unei căi de atac împotriva încheierii prin care s-a încuviințat cererea de asistență sau prin care s-a revenit asupra asistenței încuviințate constituie o încălcare a dreptului la apărare, a accesului la justiție ori a celorlalte drepturi constituționale invocate de autorul excepției.

Curtea constată, în sensul arătat, că prin încheierea privind acordarea de asistență nu se soluționează însuși fondul procesului — eventuala eroare de judecată, inclusiv eroarea generată de nerespectarea dreptului la apărare, putând fi remediată pe căile de atac prevăzute de lege împotriva hotărârii prin care se va soluționa cauza —, iar pe de altă parte, potrivit art. 75 alin. 3 din Codul de procedură civilă, asistența judiciară poate fi încuviințată oricând în cursul judecării, deci și în situația în care o cerere având același obiect a fost respinsă anterior, precum și în situația în care instanța a revenit asupra asistenței încuviințate.

Având în vedere aceste considerente, precum și faptul că dispozițiile legale criticate dau expresie exigenței soluționării cu celeritate a procesului dedus judecării și evitării abuzului de drept procesual, Curtea constată că nu sunt încălcate prevederile art. 24 din Constituție.

De asemenea, Curtea constată că dispozițiile legale criticate, conform cărora încheierea prin care s-a soluționat cererea de asistență judiciară nu poate fi atacată cu nici o cale de atac, nu încalcă principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, întrucât regimul juridic diferit este determinat de specificul domeniului reglementat. Sub acest aspect, Curtea Constituțională a reținut în mod constant, în jurisprudența sa, în concordanță cu practica jurisdicțională a Curții Europene a Drepturilor Omului, că principiul egalității nu înseamnă uniformitate, numai similitudinea de situații impunând același tratament juridic, situațiile diferite făcând necesar un tratament juridic diferit.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 21 din Constituție, prin Decizia

Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea a statuat că, în înțelesul art. 21 alin. (2) din Constituție, nu se poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale nici o categorie sau grup social, dar, în virtutea prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

În consecință, Curtea constată că instituirea unor reguli speciale privind exercitarea căilor de atac nu contravine prevederilor art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție.

De asemenea, Curtea reține că nici critica potrivit căreia prin textul de lege criticat s-ar aduce atingere principiului supremației Constituției și al respectării legilor, consacrat de prevederile constituționale ale art. 51, nu este întemeiată, întrucât nu se poate reține în mod temeinic, așa cum s-a arătat, că ar contraveni unor texte sau principii constituționale.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la principiul statului de drept și ale art. 15 referitoare la universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale, Curtea reține că acestea nu au relevanță în cauza de față. De asemenea, nici critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 20 din Constituție nu poate fi reținută, deoarece autorii excepției nu au indicat nici o prevedere dintr-un act internațional care ar fi înfrântă de dispozițiile legale criticate.

Cu privire la dispozițiile legale criticate, Curtea s-a mai pronunțat prin deciziile nr. 208 și 216, ambele din 15 mai 2003, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 407 din 11 iunie 2003, respectiv nr. 422 din 16 iunie 2003, respingând excepția de neconstituționalitate ridicată. Neexistând elemente noi de natură a reconsidera jurisprudența Curții în această materie, considerentele și soluția acestor decizii rămân valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marin Frunză și de Victor Truță în dosarele nr. 4.393/2002, respectiv nr. 4.403/2002, ambele ale Judecătoriei Galați.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 24 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 267

din 24 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. 2 și 3 din Legea bancară nr. 58/1998

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. 2 și 3 din Legea bancară nr. 58/1998, excepție ridicată de Cristina Ștefan în Dosarul nr. 13.433/2002 al Judecătoria Sectorului 2 București.

La apelul nominal răspunde reprezentantul Băncii „Transilvania” — S.A. — Sucursala Lipscani (fostă Rosetti), lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Băncii „Transilvania” — S.A. solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că debitorul, ca în orice alt litigiu și fără nici un fel de îngrădire, poate să uzeze de toate căile de atac împotriva măsurilor pe care le consideră nelegale. În plus, activitatea de executare silită efectuată de executorul bancar nu se încadrează în prevederile art. 72 alin. (3) lit. k) din Constituție și, prin urmare, nu este necesară reglementarea acesteia printr-o lege organică. Reprezentantul băncii depune, de asemenea, la dosar concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată, întrucât dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate. Astfel, prin prevederile legale contestate nu se creează nici un fel de discriminare, iar reglementarea privind aprobarea statutului corpului de executori bancari este cuprinsă într-o lege organică.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 februarie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 13.433/2002, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. 2 și 3 din Legea bancară nr. 58/1998.**

Excepția a fost ridicată de Ștefan Cristina, contestatoare în dosarul de mai sus, având drept obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul excepției susține că textul criticat aduce atingere principiului

egalității în drepturi, întrucât, prin punerea în executare a titlurilor executorii aparținând băncilor, se ajunge la situația ca o bancă să fie și organizatoare a corpului de executori și parte în cadrul executării silite. Împrejurarea că acest corp de executori poate fi organizat separat sau în cadrul asociațiilor profesionale ale băncilor duce, în opinia autorului, la concluzia că independența executorului bancar nu există, iar imparțialitatea executorului bancar este pusă la îndoială de însăși structura de organizare din care face parte.

Pe de altă parte, art. 88 alin. 3 din Legea nr. 58/1998 este neconstituțional, deoarece încalcă art. 72 alin. (3) din Constituție, având în vedere că se statuează în domeniul legilor organice printr-un ordin al ministrului justiției.

Judecătoria Sectorului 2 București a apreciat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât potrivit Codului de procedură civilă, partea interesată are posibilitatea formulării contestației la executare, a cererii de suspendare a executării silite, precum și a exercitării oricărui căi de atac împotriva actelor de executare silită. Pe de altă parte, în art. 1 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, se prevede că dispozițiile cu caracter civil din titlurile executorii pot fi puse în executare și de alte organe în afara executorilor judecătorești, acolo unde legea nu prevede altfel.

Instanța de judecată consideră neîntemeiată și susținerea în sensul că art. 88 alin. 3 din Legea nr. 58/1998 încalcă dispozițiile art. 72 alin. (3) din Constituție, având în vedere că legea bancară este o lege organică, adoptată cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, iar prin această lege a fost reglementată constituirea corpului de executori bancari.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că dispozițiile art. 88 alin. 2 și 3 din Legea nr. 58/1998 nu aduc atingere principiului constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor, care se referă la egalitatea acestora în raport cu prevederile legii, iar nu la faptul că toți cetățenii ar beneficia de aceleași drepturi.

Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, adoptată în regimul prevăzut pentru legile organice, reprezintă legea generală în materie. Întrucât art. 88 alin. 2 și 3 din Legea bancară nr. 58/1998 constituie o reglementare specială, care este de strictă aplicare și nu a fost abrogată

în mod expres prin Legea nr. 188/2000, se înțelege că legiuitorul a dorit ca această reglementare specială să subziste în continuare din rațiuni de importanță economică și financiară, tocmai pentru realizarea cu celeritate a drepturilor stabilite în baza unor titluri executorii de către băncile creditoare.

Faptul că statutul corpului de executori se aprobă prin ordin al ministrului justiției derivă din mandatul dat de lege.

Sustinerea contestatoarei că existența corpului executorilor bancari ar afecta principiul independenței și imparțialității este subiectivă, în realitate rolul acestor executori fiind acela de a realiza, în condițiile procedurale aplicabile tuturor executorilor judecătorești, creanțele bancare, în conformitate cu cerințele privind reîntregirea și asigurarea resurselor financiare în domeniul bancar.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Art. 88 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 nu încalcă prevederile art. 16 din Constituția României, întrucât orice executare silită a unor credite bancare este supusă reglementărilor legii speciale, indiferent de debitor, doar în ceea ce privește persoana care pune în executare titlul executoriu, și nu referitor la dispozițiile legale aplicabile în materie. De altfel, în art. 2 alin. 2 se prevede îndatorirea executorilor bancari de a exercita atribuțiile de serviciu cu respectarea strictă a dispozițiilor Codului de procedură civilă, iar în art. 22 alin. 1 se dispune că „Actele executorilor bancari sunt supuse, în condițiile legii, controlului judecătoresc”.

Referitor la susținerea potrivit căreia art. 88 alin. 3 din Legea nr. 58/1998 ar contraveni art. 72 alin. (3) din Constituția României, Avocatul Poporului consideră că nu ne aflăm în fața unor dispoziții contrare, întrucât Legea bancară este o lege organică, iar înființarea corpului executorilor judecătorești a fost făcută tocmai prin această lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 88 alin. 2 și 3 din Legea bancară nr. 58/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 23 martie 1998, și are următorul conținut:

— Art. 88 alin. 2 și 3:

„Separat sau în cadrul asociațiilor profesionale, băncile vor putea să-și organizeze un corp propriu de executori, a cărui activitate va fi strict legată de punerea în executare a titlurilor executorii aparținând băncilor.

Statutul acestui corp de executori va fi aprobat prin ordin al ministrului justiției.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile art. 16 și ale art. 72 alin. (3) din Constituție, al căror conținut este următorul:

— Art. 16: „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.

(3) Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate de persoanele care au numai cetățenia română și domiciliul în țară.”

— Art. 72 alin. (3):

„Prin lege organică se reglementează:

a) sistemul electoral;

b) organizarea și funcționarea partidelor politice;

c) organizarea și desfășurarea referendumului;

d) organizarea Guvernului și a Consiliului Suprem de Apărare a Țării;

e) regimul stării de asediu și al celei de urgență;

f) infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora;

g) acordarea amnistiei sau a grațierii colective;

h) organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, a instanțelor judecătorești, a Ministerului Public și a Curții de Conturi;

i) statutul funcționarilor publici;

j) contenciosul administrativ;

k) regimul juridic general al proprietății și al moștenirii;

l) regimul general privind raporturile de muncă, sindicatelor și protecția socială;

m) organizarea generală a învățământului;

n) regimul general al cultelor;

o) organizarea administrației locale, a teritoriului, precum și regimul general privind autonomia locală;

p) modul de stabilire a zonei economice exclusive;

r) celelalte domenii pentru care, în Constituție, se prevede adoptarea de legi organice.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate sunt cuprinse în cap. XVI din Legea nr. 58/1998, denumit „Dispoziții finale”, și reglementează posibilitatea organizării unui corp propriu de executori care să îndeplinească orice activități legale în scopul realizării voluntare sau, când este cazul, prin executare silită a obligațiilor stabilite prin titlurile executorii ce aparțin băncilor.

În examinarea criticilor formulate, Curtea reține că prin dispozițiile art. 88 alin. 2 și 3 din Legea bancară nr. 58/1998 nu se încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, principiu din care decurge recunoașterea și aplicarea unui regim juridic egal persoanelor aflate în situații juridice identice. Or, executarea silită prin executori bancari se aplică, fără discriminare, în egală măsură, tuturor debitorilor împotriva cărora sunt constituite titluri executorii aparținând băncilor.

Nu poate fi primită susținerea autorului excepției, în sensul că inegalitatea de tratament între debitori ar rezulta din lipsa de independență a executorilor bancari în raport cu executorii judecătorești, dat fiind că prin statutul lor, aprobat prin ordin al ministrului justiției, executorilor bancari li se impune, ca și executorilor judecătorești, îndatorirea de a-și exercita atribuțiile și de a efectua orice act necesar pentru îndeplinirea executării, cu respectarea strictă a dispozițiilor Codului de procedură civilă și a celorlalte reglementări aplicabile în materie.

Pe de altă parte, actele de executare îndeplinite de executorii bancari sunt supuse, ca și actele de executare îndeplinite de executorii judecătorești, aceluiași căi de atac prevăzute de lege, astfel că debitorii sunt apărați împotriva eventualelor abuzuri care ar decurge din apartenența executorilor bancari la structurile organizației creditoare.

Este nefondată și critica întemeiată pe dispozițiile art. 72 alin. (3) din Constituție, din textul constituțional nerezultând că statutul organelor de executare a hotărârilor judecătorești ar trebui reglementat prin lege organică. Faptul că organizarea activității executorilor judecătorești

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c), al art. 145 alin. (2), al art. 16 și al art. 72 alin. (3) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și al art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. 2 și 3 din Legea bancară nr. 58/1998, excepție ridicată de Cristina Ștefan în Dosarul nr. 13.433/2002 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Normelor de aplicare a Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit și a Regulamentului de funcționare a Comisiei naționale pentru acordarea indemnizației de merit

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 7 din Legea nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Normele de aplicare a Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit, prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul de funcționare a Comisiei naționale pentru acordarea indemnizației de merit, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul culturii și cultelor,
Răzvan Theodorescu
Ministrul educației, cercetării
și tineretului,

Alexandru Athanasiu
Ministrul pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului,
Petru Șerban Mihăilescu
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 17 iulie 2003.
Nr. 859.

N O R M E
de aplicare a Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Potrivit prevederilor Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit, cu modificările ulterioare, denumită în continuare *lege*, indemnizația de merit se acordă personalităților române de prestigiu, pentru realizări deosebite și pentru recompensarea unei activități de notorietate în domeniul culturii, științei și sportului.

(2) Indemnizația de merit se acordă persoanelor nominalizate de Comisia națională pentru acordarea indemnizației de merit, denumită în continuare *Comisia națională*, pe baza criteriilor de atribuire a indemnizației de merit prevăzute în prezentele norme de aplicare a legii.

Art. 2. — Persoanele nominalizate de Comisia națională au dreptul la plata indemnizației de merit începând cu luna următoare celei în care beneficiarul a fost nominalizat de această comisie.

Art. 3. — (1) Academia Română, Ministerul Culturii și Cultelor, Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului și Agenția Națională pentru Sport vor prevedea în bugetele proprii fondurile de la bugetul de stat destinate acordării indemnizațiilor de merit.

(2) Plata indemnizației de merit se face lunar prin casierile instituțiilor prevăzute la alin. (1).

(3) În cazul uniunilor de creație prevăzute la art. 4 alin. (1) din lege, fondurile vor fi distribuite beneficiarilor de către Ministerul Culturii și Cultelor, prin uniunile de creație respective.

Art. 4. — (1) Indemnizația de merit se acordă, de regulă, pe viață.

(2) Comisia națională poate revoca hotărârea de nominalizare pentru acordarea indemnizației de merit în cazuri temeinic motivate.

Art. 5. — (1) Comisia națională stabilește numărul de indemnizații de merit care se acordă pentru fiecare dintre domeniile prevăzute la art. 1 din lege.

(2) Comisia națională propune numărul de indemnizații de merit care se acordă anual în vederea stabilirii acestora prin legea bugetului de stat, în conformitate cu prevederile art. 5 alin. (3) din lege.

Art. 6. — (1) În vederea acordării indemnizației de merit, potențialii beneficiari vor depune la registratura instituțiilor prevăzute la art. 3 din lege următoarele documente:

- a) curriculum vitae;
- b) documentele care atestă îndeplinirea criteriilor de atribuire a indemnizației de merit;
- c) recomandarea instituțiilor prevăzute la art. 3 și/sau a uniunilor de creație prevăzute la art. 4 alin. (1) din lege.

(2) Documentele prevăzute la alin. (1) pot fi depuse până la data de 1 mai a fiecărui an, iar în anul 2003, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei norme.

Art. 7. — (1) Documentele privind acordarea indemnizației de merit se transmit subcomisiilor de specialitate ale Comisiei naționale.

(2) Subcomisiile de specialitate ale Comisiei naționale analizează documentele depuse și verifică îndeplinirea criteriilor prevăzute de prezentele norme.

(3) Dacă se constată că sunt îndeplinite criteriile prevăzute de prezentele norme, documentele se înaintează instituțiilor prevăzute la art. 3 din lege.

(4) După primirea documentelor de la subcomisiile de specialitate, instituțiile prevăzute la art. 3 din lege înaintează propunerile Comisiei naționale, care decide.

Art. 8. — (1) Indemnizația de merit se poate acorda persoanelor care au împlinit vârsta de 60 de ani.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) persoanele care beneficiază de pensie de invaliditate.

CAPITOLUL II

Criterii de atribuire a indemnizației de merit pentru domeniul științei

Art. 9. — Criteriile de atribuire a indemnizației de merit în domeniul științei sunt următoarele:

- a) să aibă o operă recunoscută de comunitatea științifică națională și internațională;
- b) să fi obținut premii în domeniul său de specialitate (premiul Academiei Române sau alte premii acordate de instituții științifice recunoscute);
- c) să fie creator de școală (recunoscut ca atare), inițiator și conducător de proiecte de interes național;
- d) să fi colaborat la proiecte din cadrul Uniunii Europene sau inițiate de alte organisme internaționale.

CAPITOLUL III

Criterii de atribuire a indemnizației de merit pentru domeniul culturii

A. Domeniul creației muzicale

Art. 10. — Criteriile de atribuire a indemnizației de merit în domeniul creației muzicale sunt următoarele:

- a) compoziții muzicale prestigioase în genurile: operă, balet, operetă; muzică simfonică (simfonii, concerte); muzică de cameră (cvartete, sonate, lieduri); muzică corală; muzică ușoară și jazz;
- b) creații muzicologice de anvergură cu profil: bizantino-logic, istoriografic, analiză creație, eseistică, lexicografie, folcloristică, cronică muzicală;
- c) premii naționale și internaționale;
- d) distincții, medalii, decorații, titluri;
- e) prezențe internaționale;
- f) participări la concursuri, jurii, festivaluri;
- g) vechime în domeniul creației;
- h) discografie;
- i) lucrări tipărite;
- j) valoare public recunoscută.

B. Domeniul creației interpretative

Art. 11. — Criteriile de atribuire a indemnizației de merit în domeniul creației interpretative sunt următoarele:

- a) prezență prestigioasă pe podiumul de concert și scenă lirică;
- b) repertoriu — titluri, roluri;
- c) premiere — prime audiții;
- d) turnee în țară și în străinătate;
- e) premii, titluri, distincții, decorații;
- f) vechime artistică;
- g) discografie;
- h) valoare public recunoscută.

C. Domeniul cinematografiei

Art. 12. — Criteriile de atribuire a indemnizației de merit în domeniul cinematografiei sunt următoarele:

- a) numărul filmelor realizate din diferite genuri cinematografice;
- b) vechimea neîntreruptă în activitatea cinematografică;
- c) premii obținute la concursuri și festivaluri cinematografice interne;
- d) premii obținute la concursuri și festivaluri cinematografice internaționale;
- e) distincții naționale și internaționale;
- f) activitate publicistică și titluri științifice în domeniul de specialitate.

D. Domeniul literar

Art. 13. — Criteriile de atribuire a indemnizației de merit în domeniul literar sunt următoarele:

- a) o operă literară de valoare public recunoscută;
- b) premii ale Academiei Române și ale Uniunii Scriitorilor din România;
- c) premii internaționale;
- d) traduceri în străinătate.

E. Domeniul arhitecturii

Art. 14. — Criteriile de atribuire a indemnizației de merit în domeniul arhitecturii sunt următoarele:

- a) merite deosebite confirmate prin: concursuri publice interne și internaționale; premii ale Uniunii Arhitecților din România;
- b) merite deosebite în domeniul conservării patrimoniului național construit;
- c) merite deosebite în creația de arhitectură și urbanism, confirmate de organizațiile profesionale locale.

F. Domeniul artei plastice

Art. 15. — Criteriile de atribuire a indemnizației de merit în domeniul artei plastice sunt următoarele:

- a) să fi obținut premii acordate de Uniunea Artiștilor Plastici sau de alte instituții naționale abilitate (Academia Română, Ministerul Culturii și Cultelor, fundații sau asociații naționale recunoscute);
- b) să fi obținut premii internaționale la concursuri recunoscute (bienale, trienale) sau academii internaționale;
- c) să fi obținut medalii, titluri naționale și internaționale;

d) să aibă o activitate expozițională recunoscută de critica de specialitate din țară și din străinătate;

e) să fi publicat materiale de specialitate (critică de artă, articole în reviste de specialitate).

G. Domeniul teatrului

Art. 16. — Criteriile de atribuire a indemnizației de merit în domeniul teatral sunt următoarele:

- a) valoare artistică recunoscută public;
- b) vechime în activitatea teatrală și cinematografică;
- c) premii obținute în concursuri și festivaluri teatrale și cinematografice;
- d) distincții naționale și internaționale.

CAPITOLUL IV**Criterii de atribuire a indemnizației de merit pentru domeniul sportului**

Art. 17. — (1) În domeniul sportului indemnizația de merit se acordă persoanelor care au obținut rezultate deosebite sau au contribuit nemijlocit la obținerea acestora și care fac parte din următoarele categorii:

- a) sportivi;
- b) antrenori;
- c) cadre medicale și cercetători;
- d) arbitri;

e) alte personalități care au participat la acțiuni externe deosebite de promovare a imaginii României.

(2) Documentele necesare nominalizării, ce urmează a fi transmise subcomisiei de specialitate a Comisiei naționale, se depun la Agenția Națională pentru Sport de către: federațiile sportive naționale, cluburi, direcțiile pentru sport județene, respectiv a municipiului București, complexurile sportive naționale, Institutul Național de Cercetare pentru Sport, Institutul Național de Medicină Sportivă București, precum și de persoanele care se consideră îndreptățite să beneficieze de indemnizație.

Art. 18. — Criteriile de atribuire a indemnizației de merit sunt următoarele:

A. în cazul sportivilor:

- a) să nu beneficieze de rentă viageră potrivit prevederilor Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare; nu se poate renunța la rentă în favoarea indemnizației de merit;
- b) să se fi retras din activitatea sportivă;
- c) să fi obținut cel puțin 4 medalii la campionatele europene, campionatele mondiale de seniori sau cel puțin 2 medalii la jocurile olimpice, la sporturile individuale, sau cel puțin o medalie, pentru sporturile de echipă, la cupe europene, cupe mondiale, campionate europene, campionate mondiale de seniori, jocuri olimpice;
- d) să se afle într-o stare precară de sănătate sau să aibă o invaliditate permanentă, certificată potrivit legii. În situația unei stări de invaliditate permanentă dobândită în timpul activității sportive, certificată legal, să aibă cel puțin o medalie la cupe europene, cupe mondiale, campionate europene, campionate mondiale de seniori, jocuri olimpice;

B. în cazul antrenorilor, să îndeplinească una dintre condițiile prevăzute la lit. a)—d) și condiția prevăzută la lit. e):

a) să fi pregătit nemijlocit loturile naționale sau olimpice în calitate de antrenor, cucerind cu sportivii pe care i-au pregătit un număr de cel puțin 5 medalii de aur la campionate europene, campionate mondiale de seniori, jocuri olimpice, dintre care cel puțin 2 medalii de aur la jocurile olimpice, pentru sporturile individuale, iar pentru jocurile sportive, un total de cel puțin 2 medalii de aur la campionate europene de seniori, campionate mondiale de seniori, cupe europene de seniori sau cupe mondiale de seniori, jocuri olimpice;

b) să fi fost componenți ai colectivelor tehnice ale loturilor naționale și olimpice de seniori sau să fi pregătit nemijlocit, pe o perioadă de minimum 10 ani, cucerind cu sportivii pe care i-au pregătit cel puțin 8 medalii la campionate europene de seniori, campionate mondiale de seniori, jocuri olimpice, pentru sporturile individuale, ori un număr de 2 medalii la cupe europene, cupe mondiale, campionate europene de seniori, campionate mondiale de seniori, jocuri olimpice, pentru jocurile sportive;

c) să fi desfășurat o activitate de antrenor de cel puțin 20 de ani în structuri sportive sau la loturile naționale și să fi pregătit nemijlocit ori să fi selecționat, pregătit și promovat la loturile naționale și olimpice un număr de cel puțin 15 sportivi care au fost medaliați la jocurile olimpice, campionate europene și campionate mondiale de seniori, pentru sporturile individuale, sau cel puțin 5 sportivi pentru jocuri sportive, medaliați la aceleași competiții, plus cupe mondiale și cupe europene de seniori;

d) după vârsta de 60 de ani, celor care au avut o activitate îndelungată ca antrenor, au contribuit la obținerea

unor rezultate de prestigiu de către sportivi și au determinat dezvoltarea ramurii de sport respective prin rezultate, cercetări, lucrări, funcții de conducere etc.;

e) să fi împlinit vârsta de 60 de ani sau să fie pensionați în urma dobândirii unei invalidități permanente;

C. în cazul cadrelor medicale și al cercetătorilor, după vârsta de pensionare, celor care au activat în colectivele tehnice ale loturilor naționale și olimpice o perioadă de cel puțin 20 de ani, perioadă în care sportivii pe care i-au asistat au cucerit cel puțin 15 medalii la jocurile olimpice, campionate europene și campionate mondiale de seniori sau cel puțin 3 medalii la jocurile olimpice, campionate europene și campionate mondiale, cupe europene, cupe mondiale de seniori, pentru jocurile sportive;

D. în cazul arbitrilor:

a) să fi împlinit vârsta legală de pensionare;

b) să fi activat cel puțin 20 de ani în domeniu și să fi arbitrat cel puțin la o ediție a jocurilor olimpice și a campionatelor mondiale sau europene ori la 2 ediții ale cupelor mondiale sau europene, în turneele finale ale acestora;

E. în cazul altor personalități care au participat la acțiuni externe deosebite de promovare a imaginii României și de dezvoltare a sportului românesc în lume.

Art. 19. — În cazul în care numărul persoanelor care îndeplinesc condițiile prevăzute de prezentele norme este mai mare decât numărul de indemnizații alocate sportului, Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului va înainta Comisiei naționale lista cu ordinea atribuirii acestora, în urma analizei făcute de subcomisia de specialitate, care va fi aprobată prin ordin al ministrului de resort.

ANEXA Nr. 2

REGULAMENTUL

de funcționare a Comisiei naționale pentru acordarea indemnizației de merit

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Comisia națională pentru acordarea indemnizației de merit, denumită în continuare *Comisia națională*, înființată prin Legea privind instituirea indemnizației de merit nr. 118/2002, cu modificările ulterioare, denumită în continuare *lege*, este compusă din:

a) președintele Academiei Române;

b) președintele Comisiei pentru cultură, culte, artă și mijloace de informare în masă a Senatului;

c) președintele Comisiei pentru muncă și protecție socială a Senatului;

d) președintele Comisiei pentru cultură, arte, mijloace de informare în masă a Camerei Deputaților;

e) președintele Comisiei pentru muncă și protecție socială a Camerei Deputaților;

f) ministrul culturii și cultelor;

g) ministrul educației, cercetării și tineretului;

h) președintele Agenției Naționale pentru Sport;

i) președinții uniunilor de creație recunoscute de Asociația Națională a Uniunilor de Creație.

Art. 2. — (1) Comisia națională nominalizează personalitățile românești de prestigiu ale științei, culturii și sportului pentru acordarea indemnizației de merit, pe baza propunerilor întocmite și înaintate de către instituțiile prevăzute la art. 3 din lege și a criteriilor de atribuire a indemnizației de merit.

(2) Hotărârile prin care Comisia națională nominalizează personalitățile românești de prestigiu ale științei, culturii și sportului pentru acordarea indemnizației de merit se înaintează de către secretariatul Comisiei naționale la Secretariatul General al Guvernului, pentru a fi luate în considerare la elaborarea legii anuale a bugetului de stat.

(3) Comisia națională analizează și soluționează contestațiile privind nominalizările, în termen de 30 de zile de la data depunerii acestora la secretariatul Comisiei naționale.

CAPITOLUL II

Sedințele Comisiei naționale

Art. 3. — (1) În vederea nominalizării personalităților românești pentru acordarea indemnizației de merit, Comisia națională se întrunește lunar, în ședințe ordinare, și, ori de câte ori este nevoie, în ședințe extraordinare, la solicitarea președintelui Academiei Române.

(2) Convocarea ședințelor Comisiei naționale se face de către secretariatul acesteia, cu cel puțin 5 zile înainte de data ședinței.

(3) Ședințele Comisiei naționale se desfășoară lunar la sediul Academiei Române.

Art. 4. — (1) La ședințele Comisiei naționale participă, în calitate de invitat, și un reprezentant, la nivel de secretar de stat, al Secretariatului General al Guvernului.

(2) La ședințele Comisiei naționale, la propunerea membrilor Comisiei naționale, pot fi invitate și alte persoane a căror participare este utilă pentru adoptarea hotărârilor de nominalizare a personalităților românești pentru acordarea indemnizației de merit.

Art. 5. — (1) Ședințele Comisiei naționale pot avea loc în prezența a cel puțin 2/3 din membrii săi.

(2) Membrii Comisiei naționale care, din motive obiective, nu pot participa la ședință pot fi reprezentați de o persoană anume împuternicită în acest scop.

Art. 6. — (1) Ședințele Comisiei naționale sunt conduse de președintele Academiei Române. În lipsa președintelui Academiei Române, ședințele Comisiei naționale sunt conduse de următorul membru al acesteia, în ordinea prevăzută la art. 1.

(2) Hotărârile de nominalizare a personalităților românești sunt adoptate de Comisia națională prin unanimitatea de voturi a membrilor și reprezentanților prezenți la ședințele Comisiei naționale.

Art. 7. — Procesele-verbale ale ședințelor Comisiei naționale se redactează de secretariatul acesteia într-un registru special deschis în acest scop și se semnează de persoana care a condus lucrările ședinței.

CAPITOLUL III

Activitatea executivă și de secretariat a Comisiei naționale

Art. 8. — (1) În subordinea Comisiei naționale funcționează subcomisii de specialitate pe cele 3 domenii: știință, cultură și sport. Acestea își pot constitui grupuri de lucru pe domenii de specialitate. Pentru domeniul artelor, grupurile de lucru sunt formate din reprezentanții uniunilor de creație.

(2) Subcomisiile de specialitate funcționează pe lângă instituțiile prevăzute la art. 3 lit. b)—d) din lege și au rolul de a analiza dosarele cu documentele depuse pentru acordarea indemnizației de merit.

(3) Subcomisiile de specialitate sau grupurile de lucru analizează dosarele cu documentele depuse pentru acordarea indemnizației de merit și verifică îndeplinirea criteriilor prevăzute de prezentele norme.

Art. 9. — (1) Activitatea executivă și de secretariat, precum și logistica necesară desfășurării activității Comisiei naționale sunt asigurate de Academia Română.

(2) Persoanele care vor asigura activitatea executivă și de secretariat a Comisiei naționale și care constituie secretariatul acesteia sunt desemnate de președintele Academiei Române.

Art. 10. — (1) Secretariatul Comisiei naționale îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) centralizează și difuzează membrilor Comisiei naționale, pentru a fi supuse dezbaterii în cadrul ședințelor, propunerile de nominalizare pentru atribuirea indemnizației de merit;

b) transmite membrilor Comisiei naționale convocările pentru ședințele ordinare și extraordinare, precum și ordinea de zi a acestora și materialele ce urmează a fi supuse dezbaterii;

c) întocmește și ține evidența proceselor-verbale ale ședințelor într-un registru special deschis în acest scop;

d) redactează hotărârile Comisiei naționale;

e) înaintează Secretariatului General al Guvernului hotărârile de nominalizare adoptate de Comisia națională;

f) primește și asigură rezolvarea corespondenței adresate Comisiei naționale, inclusiv a contestațiilor.

(2) Secretariatul Comisiei naționale îndeplinește orice alte sarcini necesare bunei desfășurări a activității Comisiei naționale.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR, APELOR ȘI MEDIULUI

ORDIN**privind evidența agenților economici care cultivă plante modificate genetic**

În baza prevederilor art. 4 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 49/2000 privind regimul de obținere, testare, utilizare și comercializare a organismelor modificate genetic prin tehnicile biotehnologiei moderne, precum și a produselor rezultate din acestea, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 214/2002, precum și a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 106/2002 privind etichetarea alimentelor, cu modificările ulterioare,

văzând Referatul de aprobare al Direcției generale de implementare și reglementare nr. 127.235 din 10 iulie 2003, în temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 739/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului,

ministrul agriculturii, pădurilor, apelor și mediului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă modelul Declarației referitoare la cultivarea plantelor modificate genetic (denumită în continuare *declarație*), compusă din anexele nr. 1 și 2, care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Agenții economici (persoane fizice sau juridice, asociații fără personalitate juridică) care cultivă plante modificate genetic (indiferent de suprafață) sunt obligați să completeze declarația în două exemplare. Un exemplar se depune la direcția pentru agricultură și dezvoltare rurală județeană, respectiv a municipiului București, iar celălalt exemplar se păstrează timp de 5 ani la sediile agenților economici. Completarea declarației și depunerea acesteia la direcția pentru agricultură și dezvoltare rurală județeană, respectiv a municipiului București, se face în două etape. Anexa nr. 1 se completează și se depune în decurs de 10 zile de la încheierea semănatului, iar anexa nr. 2 se completează și se depune în decurs de 10 zile de la încheierea recoltatului. Pentru anul 2003, depunerea celor două anexe se face într-o singură etapă, respectiv după recoltare.

(2) Declarația va fi semnată de agentul economic și vizată de specialistul de la Centrul agricol și de primarul localității pe teritoriul căreia se cultivă plantele modificate genetic.

Art. 3. — Se înființează Registrul de evidență a agenților economici care cultivă plante modificate genetic în România, gestionat de Direcția generală de implementare și reglementare din cadrul Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului. Centrul de calcul din cadrul Agenției Naționale de Consultanță Agricolă va elabora, în termen de 15 zile, programul informatic pentru înființarea registrului, pe care îl va difuza direcțiilor pentru agricultură și dezvoltare

rurală județene, respectiv a municipiului București, spre aplicare.

Art. 4. — Formularele-tip ale declarației sunt puse la dispoziție cultivatorilor de către direcțiile pentru agricultură și dezvoltare rurală județene, respectiv a municipiului București.

Art. 5. — Directorul direcției pentru agricultură și dezvoltare rurală județene, respectiv a municipiului București, numește, prin decizie, specialistul responsabil cu evidența agenților economici care cultivă plante modificate genetic. Acesta va transmite, operativ, pe suport electronic, Centrului de calcul din cadrul Agenției Naționale de Consultanță Agricolă informațiile cuprinse în declarații.

Art. 6. — Agenții economici sunt obligați să se supună controlului efectuat de Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, prin structurile de specialitate, pentru verificarea corectitudinii informațiilor din declarație, în caz contrar suportând sancțiunile prevăzute la art. 50 din Ordonanța Guvernului nr. 49/2000 privind regimul de obținere, testare, utilizare și comercializare a organismelor modificate genetic prin tehnicile biotehnologiei moderne, precum și a produselor rezultate din acestea, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 214/2002.

Art. 7. — Direcția generală de implementare și reglementare din cadrul Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, direcțiile pentru agricultură și dezvoltare rurală județene, respectiv Centrul de calcul din cadrul Agenției Naționale de Consultanță Agricolă vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare în termen de 15 zile de la data publicării acestuia.

Ministrul agriculturii, pădurilor, apelor și mediului,

Ilie Sârbu

București, 15 iulie 2003.

Nr. 462.

Vizat

Centrul agricol

ANEXA Nr. 1

Vizat

Primărie

DECLARAȚIE

referitoare la cultivarea plantelor modificate genetic în anul

Denumirea agentului economic:	persoană fizică	
	persoană juridică	
	asociație familială fără	
	personalitate juridică	
Adresa:		
Telefon:	Fax:	E-mail:
Numele și prenumele conducătorului exploatației agricole:		
Adresa:		
Telefon:		

Cultura modificată genetic (denumirea speciei):						
	U.M.	Total	Soiul			
Suprafața cultivată	ha					
Proveniența seminței:	t	x				
— cumpărată						
— din producția proprie	t	x				

Data

Semnătura

.....

ANEXA Nr. 2

Vizat
Centrul agricol

Vizat
Primărie

DECLARAȚIE
referitoare la cultivarea plantelor modificate genetic în anul

Denumirea agentului economic:	persoană fizică	
	persoană juridică	
	asociație familială fără personalitate juridică	
Adresa:		
Telefon:	Fax:	E-mail:
Numele și prenumele conducătorului exploatației agricole:		
Adresa:		
Telefon:		

Cultura modificată genetic (denumirea speciei):						
	U.M.	Total	Soiul			
Producția realizată	t					
Destinația producției: sămânță consum	x	x				
	x	x				

Data

Semnătura

.....

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN
pentru aprobarea Listei membrilor Comitetului pentru Audit Public Intern

În temeiul prevederilor art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 735/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice,
având în vedere prevederile art. 2 alin. (8) din Normele privind modul de nominalizare a membrilor Comitetului pentru Audit Public Intern, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 235/2003,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista membrilor Comitetului pentru Audit Public Intern, astfel:
— Florin Georgescu, președintele Camerei Auditorilor Financieri din România;

— Horia Ion Neamțu, profesor universitar;
— Ion Pereș, profesor universitar;
— Magdalena Magetz, specialist în audit public intern;
— Florin Gheorghe, specialist în audit public intern;

- Mircea Poenaru, specialist în audit public intern;
- Florian Bercea, expert în contabilitate publică;
- Alberta Georgeta Chițu, expert în contabilitate publică;
- Lucia Uță, expert în domeniul juridic;
- Diana Marielissa Voicu, expert în sisteme informatice.

Art. 2. — Unitatea Centrală de Armonizare pentru Auditul Public Intern va lua măsuri pentru convocarea membrilor Comitetului pentru Audit Public Intern în prima ședință de constituire organizatorică.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 25 iulie 2003.
Nr. 939.

ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

CONSILIUL NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

DECIZIE pentru retragerea unor licențe de emisie

În conformitate cu dispozițiile art. 57 alin. (1) lit. e) din Legea audiovizualului nr. 504/2002,

Consiliul Național al Audiovizualului d e c i d e:

Articol unic. — Având în vedere renunțarea la activitatea pentru care au primit licența de emisie acordată în conformitate cu Legea nr. 48/1992, în prezent abrogată, se retrag la cerere licențele de emisie următoarelor societăți comerciale:

Nr. crt.	Titularul licenței	Nr. licenței/Data eliberării	Localitatea (județul)	Data solicitării
1.	Societatea Comercială „Teleson” — S.R.L.	R156/12 septembrie 1995	Sighișoara (Mureș)	21 mai 2003
2.	Societatea Comercială „Audio Delta” — S.R.L.	R381/23 octombrie 2001	Focșani (Vrancea)	16 iulie 2003

Președintele Consiliului Național al Audiovizualului,
Ralu Filip

București, 18 iulie 2003.
Nr. 239.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro